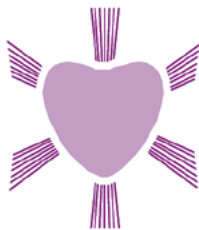

SRDÍČKO

ročník XX.
9. 12. 2018 5

MUSÍM VYDRŽET, JEŽÍŠ JE SE MNOU

Byl říjen 1949. Ve vězení v Brně na Orlí nás bylo na malé cele deset. Na dvou postelích byli po dvou a zbývajících šest leželo na holé podlaze, hlavou u zdi a nohy pod postelí. Po půlnoci zarachotil klíč. „Pekárek.“ Vyskočil jsem oblečený, vezli mě k výslechu na Legionářskou.

Ostré světlo reflektoru píchalo do očí. „Komus dával špionážní zprávy?“ – „Nikommu.“ – „Heleď, faráři, zapálil jsem si cigaretu. Mluv, než vykouřím půlku.“ – „Řekl jsem pravdu.“ – „Lehni, ohni nohy. Přivažte mu je k židli. Stáhněte boty.“ Potom začal bachař obuškem tlouct do šlappek. Dost dlouho, pomodlil jsem se dva desátky. „Odvažte ho a teď běhej kolem stolu, nebo ti kůže praskne.“

Do temnice mě donesli. Byla to cela ve sklepě, jako krychle o rozměru 175 cm, na upažení. Nebylo tam vůbec nic, jen kruhový kanálek v betonové podlaze. Světlo tam zasvitlo, když podávali jídlo. Pobyl jsem tam dvaadvacet dní. Abych necítil samotu, užvýchkal jsem kousek chleba a na zed' nalepil písmena: „Ježíš je se mnou.“ Tu větu jsem četl rukama.

Za pár dní tam hodili přírůstek. Záchytky přivezla opilce, který se v hospodě rval, byl celý od krve. „Teď budu vraždit!“ zařval, když zapadly okované dveře. Zchladili jej i mě, když strčili do špehýrky

hadici a polili nás vodou. Do rána vystřízlivěl, tak ho odvedli. Zanedlouho další. Nahmatal mě a ptal se: „Kdo seš?“ – „Farář.“ – „Ty blbe, nevěř na Boha, já věřím na mlhoviny.“ – „Vidím, máš jich plnou hlavu. Kdo jsi ty?“ – „Já jsem ředitel školy.“ Pobyl tam se mnou několik dní.

Problém byl, když nás bylo pět. Ležet jsme mohli jen na boku, na zádech bychom se tam nevešli. Trochu se tam otepilo dýcháním. Ale dýchalo se těžko. Kýbl v rohu, který sloužil jako latrína, vydechoval taky. Vynést jsme ho mohli až za tři dny... Když jsem osaměl, ulehčilo se mi, ale zároveň se citelně ochladilo.

Byl začátek listopadu a venku byl mráz. Někde ve zdi musil být průdch, protože dovnitř šla zima. Když mě večer polili, byl jsem ráno přilepen k betonu. Znovu jsem nalepil nápis: „Ježíš je se mnou. Musím věřit a musím vydržet. Jiní vydrželi mnohem déle.“ I v té tmě jsem se snažil zapamatoval, kolikátého je. – Rozezvučely se brněnské zvony. Je první pátek, 4. listopadu, památka sv. Karla. Otec biskup má svátek. – Vtom zarachotil klíč. „Rychle vypadni, neseme sem mrtvého.“ Vyšel jsem ihned, měl jsem jen to, co jsem měl na sobě. Dovedli mě zase na celu 20. Bylo tam světlo a teplo. Vydržel jsem. Bohu díky!

Alois Pekárek: Hořící srdce – příležitostné promluvy, str. 250

FRANTIŠKÁNSKÁ SPIRITUALITA JE VELMI UNIVERZÁLNÍ A OTEVŘENÁ

Rozhovor s postulanty Tomášem a Vojtěchem, kteří budou začátkem prosince společně s Jindrou odcházet z Husovic, aby nastoupili do noviciátu v Trnavě

Jaká byla vaše dosavadní životní cesta, a které momenty z ní vás přivedly k víře?

Vojtěch: Jmenuji se Vojtěch Matys a je tomu už dvacet osm let, co jsem se narodil v jedné vesnici, která se nachází přibližně dvě stě kilometrů severozápadně od Brna. Jmenuje se Praha. Mám dva starší bráchy; ti již založili vlastní rodiny. Vyrůstal jsem v živé farnosti v pražské části Kobylisy, kde jsem měl od dětství dobré zázemí. Studoval jsem sociální péči na střední škole v Praze a během studia jsem rozpoznal, že by Hospodin stál o to, abych žil zasvěceným životem. Ačkoliv jsem se v té době seznamoval s různými řády včetně františkánů, po maturitě se mi jevilo vhodné zvolit si diecézní seminář. A poněvadž jsem v sobě cítil i misijní touhu, šel jsem do semináře za plzeňskou diecézi, která se nachází ve velmi sekularizovaném kraji. Po roce stráveném v nultém ročníku (tzv. konviktu) v Olomouci jsem se ocitl v arcibiskupském semináři v Praze, kde jsem zahájil teologická studia. Po druhém ročníku jsem si udělal dvouletou „přestávku“, během níž jsem mimo jiné prožil rok v supermarketu.

Proč jsi se rozhodl zrovna pro práci v supermarketu?

Vojtěch: Byla to výborná zkušenost, šlo především o to poznat sebe a sdílet život

s lidmi, kteří zdánlivě nemají s církví nic společného. Dívat se a poslouchat, čím a pro co žijí, co je v jejich životech důležité a zamýšlet se nad způsoby, jak se s nimi rozdělit o radost z Hospodina. Pak jsem opět pokračoval ve studiu v semináři. V tom čase jsem začal mnohé věci přehodnocovat a začal jsem si znovu zahrávat s myšlenkou na řeholní život.

Co ty, Tomáši?

Tomáš: Mně je dvacet pět let a narodil jsem se v Moravské Třebové. Měl jsem pět sourozenců, ale sestra v dětství zemřela. Vystudoval jsem Střední školu technickou v České Třebové, obor Operátor dřevařské nábytkářské výroby. Doma jsme žili ve skromných podmínkách, za což jsem dodnes rád.

Pocházíš z věřící rodiny?

Tomáš: Uvěřil jsem ve svých dvanácti letech právě díky naší sestře, která se narodila předčasně a byla těžce nemocná. Poněvadž naše paní učitelka na základní škole pracovala současně i jako katechetka, tak nabídla pro mou sestru křest. Tehdy jsme ani nevěděli, co křest obnáší. Pamatuji si, jak mamka tenkrát řekla, že když je naše sestra pokřtěná, tak i my bychom měli v té víře pokračovat. S bratrem jsme se pak s vírou seznamovali a připra-

Tomáš

Vojtěch

vovali jsme se na svátosti. Na přípravě ke svátostem jsem poprvé uviděl františkána. Už při prvním setkání s ním ve mně byla zasetá touha po řeholním životě. Po nějaké době jsme přijali svátosti, já začal vést ministranty a zastupoval jsem také kostelníka. Po maturitě mi otec představený (Šebestián Pavel Smrčina OFM) nabídl, že bych mohl žít v klášteře a já jeho nabídku přijal. Zajímavé pro mě bylo, že jsem tehdy žil i s lidmi bez domova nebo chudými lidmi a rodinami.

Jaká to pro tebe byla zkušenost?

Tomáš: Musím říct, že do té doby jsem měl k bezdomovcům až odpor. Když jsem se nastěhoval do kláštera a ty lidi postupně poznával, viděl jsem, že mnozí bezdomovci mezi sebou mají krásný vztah a dokáží si pomoci i s tím málem, co mají.

Myslím si, že mnohdy jsou tyto lidé lepší než my. Důležité je s těmito lidmi hovořit, přijmout je, dát jim najevo, že je má někdo rád. Potkal jsem tam i lidi, kteří vyšli z vězení a v klášteře si uvědomili, co spáchali za zločiny. Začali opět normálně žít, našli si práci, partnerku. Mnoho z nich tam bylo také pokřtěno a přijali svátosti. Jsem za tuto zkušenost velmi rád, uvědomil jsem si, že i my můžeme skončit na ulici. Dodnes do Moravské Třebové za těmito lidmi jezdím, a když vidím, jakou radost mají z toho, že jsem přijel, těší to i mě. Také v nich je Pán Ježíš.

Mezitím jsi stihl vystřídat několik profesí...

Tomáš: Ano. Vyráběl jsem koupelnový nábytek, pracoval jsem v automobilovém průmyslu, působil jako pastorační asistent

v charitě v Moravské Třebové nebo jsem dělal skladníka.

Čím si vás získala myšlenka františkánství?

Vojtěch: Nejvíce mě oslovila (stejně jako mnohé mé spolubratry) postava svatého Františka. Způsob, jakým viděl Krista, byl v jeho době velmi neobvyklý. Františkův Ježíš je především úplným člověkem. Prostor, kde se Bůh setkává s lidmi, je tedy autentické lidství Božího Syna. František vnímal Krista, který je člověku blízký, vstupuje do všech okolností života, neštítí se ani všech lidských slabostí a hříchů. Františkův přístup k Bohu byl velmi spontánní a osnovou jeho života byla prostá svěžest evangelia. Došlo mi, že komunita, jejímž středem je Kristus, je místo, kde mě chce Pán mít. Po dlouhém váhání jsem se tedy rozhodl požádat o přijetí do řádu. A tak jsem tady a objevuji realitu řeholního života se všemi jejími krásami i náročnostmi.

Tomáš: Při poznávání života v klášteře jsem obdivoval život františkánů a pocítil jsem touhu vstoupit do jejich řádu. V Roce milosrdenství (2016) na Světovém dni mládeže jsem přemýšlel o vstupu do řádu, ale tehdy jsem neměl odvalu. Poté se provinciálem stal o. Jakub (Jakub František Sadílek OFM, pozn. aut.) a nabídl mi to. V rámci postulátu jsem byl zaměstnán v Hospici sv. Alžběty jako ošetřovatel. I tady byl pro mě velkou inspirací svatý František, který neváhal políbit malomocného, chtěl být chudší jako ti nejchudší, rozdával i to málo, co měl. Žil opravdově evangeliem a svým životem nás učil, abychom v těžkostech důvěřovali Bohu a ty těžkosti mu odevzdali.

Přemýšlel jsem, jak si mě Pán formoval a vedl, a uvědomil jsem si, že kdyby se moje sestra nenarodila, tak bychom víru nepoznali a jenom Bůh ví, co by s námi bylo.

Co se vám na řeholním životě líbí?

Vojtěch: Poznání řeholního života se postupem času proměňuje. To, co mě v současné době na řeholním životě těší asi nejvíce, je právě onen společný život, že jako bratři dbáme o to, abychom vytvářeli rodinu. Není to samozřejmě automatické, člověk se musí smyslu pro společenství učit. V naší provincii vnímám jako velké pozitivum, že jako bratři nejsme jen bratři, ale také kámoši. A v celé naší františkánské rodině panuje vřelý rodinný duch. Společný život nám umožňuje, abychom věrně žili životem modlitby a služby. Každý přispívá dary, které od Pána dostal, a vzájemně se doplňujeme. Františkánská spiritualita je velmi univerzální a otevřená, a proto máme velký prostor pro rozmanité způsoby práce.

Tomáš: Hlavním pozitivem je samotné společenství. Jsme jako jedna rodina a jsme tu i pro druhé.

Jaké jsou vaše koníčky?

Tomáš: Jsem hlavně „manuální“ typ, mám rád práci se dřevem. Ale baví mě i hudba, rád hraji na kytaru a učím se hrát i na klavír.

Vojtěch: Mým koníčkem je především hudba, četba, mám rád přírodu a těší mě si jít zaběhat.

Vojtěchu, už skoro dva měsíce hraješ v husovickém kostele na varhany. Jak ses k tomu dostal?

Vojtěch: Když jsem byl malý, učil jsem se čtyři roky hrát na piano, ale protože mi

to moc nešlo, tak jsem toho nechal. Někdy v šestnácti letech jsem sedl za varhany a začal jsem si jen tak pro sebe hrát v kostele, „po zavíračce“. Slyšel to farář a zeptal se mě, jestli bych někdy nechtěl hrát na mši. A tak začalo moje varhaničení. Nehraju podle not, vlastně to ani neumím. Většina toho, co hrají, je improvizace. Rád přitom přejímám žalmové melodie z francouzských klášterů, dále pak z východní byzantské pravoslavné liturgie a zařazují do svého hraní i nové worshipy z evangelikálního prostředí. Uvědomuji si, jak mocně působí liturgická hudba a liturgie celkově na srdce člověka, a tak se tohoto daru snažím co nejlépe využívat.

Co se vám na husovické farnosti líbí?

Vojtěch: Za ten měsíc, co zde působím, jsem toho moc nestihl poznat. Ale je pěkné, že i během tak krátkého časového období člověk může navázat mnoho kontaktů s místními farníky, zvláště pak s mládeží.

Tomáš: Líbí se mi, že je farnost živá, chtěl bych farníkům poděkovat, že jsem je mohl poznat. Dospěl jsem tady k tomu, že si nejvíce rozumím s dětmi a v budoucnu bych s nimi chtěl pracovat. Inspirací pro mě v tomto směru je i citát z Bible (Mt 18, 3–4): „Jestliže se neobráátíte a nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského.“

Martin Čermák

SVATOMARTINSKÝ PRŮVOD

7. listopadu po večerní mši svatě překvapil děti před kostelem sv. Martin na bílém koni, i když více by je možná překvapil sních. Děti s lampiony se tak mohly vrátit do čtvrtého století po Kristu a během svatomartinského lampionového průvodu prožít důležité události v životě tohoto oblíbeného světce.

Na počátku bylo Martinovo rozhodnutí stát se křesťanem. Překážku křtu však představovala jeho služba v armádě. Proto byl Martin vyzván, aby šel odevzdat svou zbroj císaři. Martin se tedy vydal na cestu. Jednoho velmi mrazivého večera potkal žebráka, téměř nic u sebe neměl, a tak se rozhodl mu dát na zahřátí aspoň svůj plášť. Příští noc spatřil Martin Ježíše oděného plá-

těm. A uslyšel, jak Ježíš říká andělům: „Tímto pláštěm mě oděl Martin, který je teprve na cestě ke křtu.“ Tato Kristova slova znamenají to, co je napsáno v evangeliu: „Cokoli učiníš jednomu z mých nejmenších bratří, pro mě jsi učinil.“

Po nějaké době Martin dorazil k císaři. Požádal o propuštění z armády, aby mohl žít duchovní život. Nejprve ho odmítli, ale nakonec byly jeho modlitby přece jen vyslyšeny a byl ze své služby propuštěn. Martin proto vyhledal nejbližšího kněze a nechal se pokrýt. Nějakou dobu potom žil jako poustevník. Když pak ve městě Tours zemřel biskup, občané si

vzpomněli na Martina a pod záminkou, aby přišel uzdravit nemocného, ho pozvali do Tours a vysvětili na biskupa. I přes vysokou církevní pozici žil Martin nadále svůj život skromně.

Díky pomoci dětí se Martinovi podařilo zdotat nástrahy své cesty, a tak na konci pouti pozval všechny na faru na hostinu.

*Text i fotografie
Miroslav Boudný*

VE FARNOSTI SE UDÁLO: DAR LÁSKY

Fotografie: Vladimír Boudný

KNĚŽÍ V HUSOVICKÉ FARNOSTI V DOBÁCH NESVOBODY

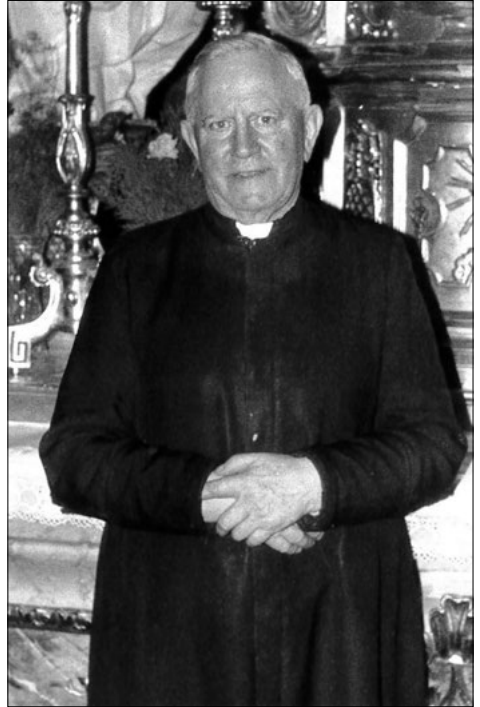
Mons. P. Alois Pekárek (1915–1999)

P. Alois Pekárek přišel do naší farnosti jako čtyřiadvacetiletý 14. září 1939. Do roku 1942 zde působil jako katecheta a spolu se sestrami 3. řádu sv. Františka se staral o lidi v dělnické kolonii Písečník. Z obavy z jeho možného přeložení uspořádali obyvatelé Písečníku dokonce podpisovou akci a zaslali v roce 1940 na biskupskou konzistoř petici, aby P. Pekárek ve farnosti zůstal.

Svou praktickou a neokázalou péčí o lidi – a to i o lidi na okraji společnosti, o lidi opuštěné, nemocné či v nouzi a v neposlední řadě i svou osobní statečností v dobách totalitních zůstává pro nás P. Alois Pekárek vzorem a trvalou inspirací.

Alois Pekárek se narodil v Radešínské Svratce (dnes je tato farnost jedním z působišť otců pallotínů – viz minulé číslo Srdíčka) 22. ledna 1915 jako jedno z devíti dětí malorolníka Aloise Pekárka a jeho manželky Anežky. O tři dny později přijal svátost křtu. Po maturitě na gymnáziu v Novém Městě na Moravě odchází Alois Pekárek do Brna a v letech 1933–1938 studuje teologii na brněnském alumnátu. 5. července 1938 je vysvěcen na kněze a poté působí v Žarošicích, Chrlčicích a Telnici. Následuje již zmíněné tříleté působení v naší farnosti.

Od 1. prosince 1942 slouží osm měsíců jako katecheta a 2. kooperátor u sv. Jaku-

ba a opět se věnuje sociální práci: o nechudších v koloniích Džungle, Šanghaj, Nový hřbitov a Pod Stránskou skálou píše články a zastupuje je při jednání s úřady. Dalším Pekárkovým působištěm se stane Kuřim. Jak později vzpomene P. Jan Rybář: „O ministranty se staral zvláště kaplan v Kuřimi, P. Alois Pekárek. Ten měl přehled o všech na okrese Brno“. Za války se P. Pekárek rovněž stará o studenty nasazené na práci ve Zbrojovce.

Ke konci války (pravděpodobně v dubnu 1945) je zatčen gestapem a během několika hodin odsouzen vojenským soudem k trestu smrti oběšením pro „napomáhání dezercím a pro vzbuzování kapitulantských nálad“. P. Pekárkovi se podaří propašovat z vězení moták adresovaný faráři v Rájci-Jestřebí P. Tenerovi; žádá v něm o přijetí svátostí. P. Tener se mu snaží vyhovět, nicméně je gestapem odmítnut. Odchází proto na zámek a hledá pomoc u hraběnky Leopoldiny Salm-Reifferscheidtové. V té době pobývají na zámku v Rájci-Jestřebí němečtí důstojníci a hraběnka u nich za P. Pekárka úspěšně intervenuje. P. Pekárek je propuštěn a odvezen na zámek, kde pobývá až do konce války.

Za zmínku jistě stojí, že rodina hraběte Hugo Salma-Reifferscheidta po skončení války žádá o osvědčení o národní spolehlivosti a navrácení československého občanství – a po nelehkém úsilí je v tomto úspěšná. Jedním z argumentů svědčících ve prospěch této rodiny je právě pomoc P. Pekárkovi (či blanenskému lékaři Kyzlinkovi rovněž stíhanému gestapem).

Po válce, 1. září 1945, odchází P. Alois Pekárek jako katecheta do Blanska. 1. ledna 1948 je ustanoven farářem v Bořitově a zde ho zastihne únorový komunistický puč. 12. září 1949 je zatčen a Státním soudem v Brně odsouzen ke čtyřem letům vězení – za sdružování proti státu, kritiku pastýrského listu k prorežimní „Katolické akci“ a za kritiku režimu během kázání a při výuce náboženství. Projde věznicemi v Brně, ve Znojmě, na Pankráci, v Mladé Boleslavi a v Kolíně. O svých vězeňských zkušenostech nemluví – zmíní se ale o tom, že „čeští bachaři a vyšetřovatelé byli mnohem horší než ti nacističtí“.

V roce 1951 je propuštěn na amnestii. Jeho dalšími působišti se postupně stávají Vysoké Studnice, Jamné, Fryšava pod Žákovou horou, Vémyslice a Sulkovec. Zájem státních orgánů o jeho osobu je trvalý: P. Pekárek je sledován. Když mu Krajský národní výbor, odbor pro věci církevní v roce 1957 mj. vytkne, že při pohřbu kněze Josefa Marka svým vystoupením „znovu veřejně potvrdil, že v něm nelze spatřovat osobu státoobčansky spolehlivou“, reaguje Alois Pekárek věcně: doloží opisy děkovných dopisů za podíl na stavbě kulturního domu, na úpravách návsi a na zavádění kanalizace v Nyklovicích a za obdobné zásluhy v Sulkovci.

Devět let (od roku 1959) stráví P. Alois Pekárek jako administrátor v Rudě. V roce 1994 při duchovní obnově v tomto svém působišti zavzpomíná: „Mnoho jiných vzpomínek ve mně vyskakuje. Jak jsme kostel opravovali. Dodnes to vidím. Brzičko ráno jsem vylezl na lešení, štetku namočil do vápna, nadělal čtverce, na každý čtverec číslo domu a říkám: ‚Do večera ať je to otlučené nebo oškrábané.‘ Jel oko-

lo vrchní pán od církevních oprav a říká: „No, ten kostel vypadá.‘ A jel večer a protíral si oči. Kostel byl otlučený. Dodnes jsem vám za to nesmírně vděčný, za tu radost, kterou jste knězi udělali.“

V tomto relativně svobodnějším období je členem pastorační rady a místopředsedou České katolické charity. V roce 1968 je také rehabilitován a přeložen do Brna-Bystrce. S nástupem normalizace (a v souvislosti s úmrtím biskupa Karla Skoupého) je 5. února 1972 přeložen do Vranova nad Dyjí a do Lančova. „Přišel jsem do pohraničí. Bylo to tam bolestné vidět systematicky rozbité kříže venku u polí a kapličky. Vidět zasypanou farní studnu. Vidět kostel prázdný – v neděli pět lidí. Vidět kapli – pěknou, pro takových padesát až sedmdesát lidí – kde hnízдили holubi, v kapličce vlaštovky... Vrat se zmocnili kluci, když hráli fotbal, a do oken se učili střítlet vzduchovkou. A přišli jsme k tomu – tamější lékař, inženýr a farář – a dneska je kaplička překrásná a každou neděli plná.“

V roce 1981 je P. Pekárkovi udělena důtka okresního církevního tajemníka kvůli vyučování náboženství na faře. P. Pekárek si uvědomuje, že mu hrozí ztráta státního souhlasu, a pravděpodobně proto odejde 1. prosince 1981 do důchodu. Bezprostředně poté nastoupí jako výpomocný duchovní v Horním Újezdě a později v Jaroměřicích nad Rokytnou.

Po listopadu 1989 odchází do Třebíče. Jak vzpomene P. Pavel Pacner: „Říkal jsem si tenkrát, proč nám sem dávají takového dědečka, a pak jsem pochopil, jak obrovská je to osobnost.“ 15. listopadu 1992 Aloisi Pekárkovi papež Jan Pavel II. udělí čestný titul kaplana Jeho Svatosti. A P. Pekárek

tuto skutečnost komentuje takto: „Pan biskup myslel, že mě zdrží, když vymohl to jmenování monsignorem. Talár monsignorský jsem měl za půldruhého roku na sobě třikrát. Tak u vás jsem se v něm ukázal. Ale otcovi biskupovi jsem řekl: ‚Když kůň je strhaný, tak nepoběží kalupem, i když mu dáte červenou deku. To už nepomůže.‘“

Posledním (dvacátým čtvrtým) působištem Mons. P. Aloise Pekárka se stává Rajhrad. Působí zde jako duchovní správce Sester Těšitelů a výpomocný duchovní pro Hospic sv. Josefa – a to až do své smrti 14. listopadu 1999. V Rajhradě na něj vzpomínají jako na kněze, který vnášel na oddělení klid a obětavě se věnoval nejen nemocným a jejich blízkým, ale i místním zaměstnancům.

P. Jan Peňáz Aloise Pekárka uvádí (vedle polských kněží) mj. jako inspirátora žehnaní aut. A na poslední roky P. Pekárka pak vzpomíná takto: „Na přání o. Tomáše Prnky jsem navrhl diecézní pouť do Křtin v závěrečných letech přípravy na Velké jubileum (...) Při odpoledním požehnaní měl promluvit Mons. Alois Pekárek. Tak to proběhlo poprvé v roce 1998. Počítalo se, že to bude stejné i v dalších letech. Otec Pekárek si však myslel, že byl pozván jen na ten jeden rok. Říkal jsem mu, že by takovou krásnou promluvu měl mít každý rok. Odpověděl mi, že na tento rok (1999) mi to tedy slíbí, ale na další už určitě ne, abych hledal někoho jiného. Kázal opět velmi pěkně a koncem roku 1999 zemřel.“

A jak dodává P. Jan Pacner: „Měl jednu nádhernou vlastnost. I po tom všem, co prožil, nezatrpkl a vyzařovala z něj radost a pokoj.“

M. Č.

FARNÍ AKCE

1. 12. se budou od 14:00 do 17:30 na faře vázat **adventní věnce**.
2. 12. se rozsvěcuje **husovický vánoční strom**. Program bude probíhat od 16 hodin.
5. 12. od 16 hodin se v Orlovně uskuteční **mikulášská besídka**.
18. 12. v 19 hodin zve mládež na **Benefiční koncert**, který se uskuteční v husovickém kostele. Vybrané peníze půjdou na dobročinné účely.
20. 12. se koná **zpovědní večer**.

VÁNOČNÍ POŘAD BOHOSLUŽEB V HUSOVICKÉM KOSTELE

Štědrý den (24.12.): 16:00 a 24:00

Narození Páně (25. 12.): 7:30, 10:00, 18:00

sv. Štěpán (26. 12.): 18:00

sv. Jan Evangelista (27. 12.): 18:00

sv. Betlémské děti (28. 12.): 18:00

sv. Rodina (30. 12.): 7:30, 10:00, 18:00

sv. Silvestr (31. 12.): 17:00

Matka Boží, Panna Maria (1. 1.): 7:30, 10:00, 18:00

SRDÍČKO

zpravodaj brněnských římsko-katolických farností Husovice a Soběšice

Vydavatel a místo vydávání: **Římskokatolická farnost u kostela Nejsvětějšího Srdce Páně, Brno-Husovice, Vranovská 766/103, 614 00 Brno, IČ: 64327370**

Kontakt: sdicko.husovice@seznam.cz

<http://www.farnost-husovice.cz>

Četnost vydávání: **dvouměsíčník**

Ročník, číslo a den vydání: **XX, 5/2018, 9. 12. 2018**

Redakční rada: **Miroslav Boudný; Martin Čermák; Veronika Čermáková; Jan Kapistrán Gajdoš, OFM; Ondřej Špetík; Markéta Špetíková (šéfredaktorka)**

Vychází výlučně pro vnitřní potřebu vydavatele. Neprodejné. Neprošlo jazykovou úpravou.

Uzávěrka tohoto čísla byla dne 26. 11. 2018.